

aðarlega vexti af kr. 10.000.00 frá 10. nóv. til 22. des. 1966.

Ákærði greiði kostnað sakarinnar, þar á meðal kr. 5.000.00 í málsvarnarlaun til skipaðs verjanda síns, Arnar Clausens hæstaréttarlögmanns.

Dóminum skal fullnægja með aðför að lögum.

Föstudaginn 16. júní 1967.

Nr. 76/1967. **Fríða Kristjánsdóttir**
(Sigurður Ólason hrl.)
gegn
Bjarna Kristmundssyni
(Egill Sigurgeirsson hrl.).

Dómenndur:

hæstaréttardómararnir Gizur Bergsteinsson, Benedikt Sigurjónsson, Einar Arnalds og Jónatan Hallvarðsson og Þórður Björnsson yfirsakadómari.

Fasteign. Lögbannsmál.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi skaut máli þessu upphaflega til Hæstaréttar með stefnu 2. nóvember 1966, en málið var fellt þar niður hinn 3. maí 1967 sökum útivistar umboðsmanns hennar. Hún skaut málinu öðru sinni til Hæstaréttar samkvæmt 36. gr. laga nr. 57/1962 hinn 8. maí 1967 og gerir þessar dómkröfur: *Aðalkrafa, að staðfest verði lögbann það, sem lagt var hinn 4. janúar 1966 við smíð bílskúrs á lóðinni nr. 58 við Flóka-götu, að dæmt verði, að stefnda sé óheimil smíð bílskúrs á nefndri lóð og að honum verði dæmt skylt að færa í fyrra lag það rask, sem hann hefur gert á lóðinni, innan eins mánaðar frá uppsögu dóms í máli þessu að viðlögðum 100 króna dagsektum eða annarri fjárhæð að mati dómsins. Varakrafa, að stefnda verði dæmd óheimil smíð skúrsins, nema skemmsta fjarlægð hans frá tröppum kjallaraíbúðar verði 2.9 metrar og skemmsta fjarlægð hans frá húsinu 1.5 metrar. Önnur varakrafa, að smíð skúrsins verði*

dæmd óheimil, nema skemmsta fjarlægð hans frá tröppum og frá húsinu verði 1.5 metrar og að hurð skúrsins sé eigi opnuð út.

Loks krefst áfrýjandi málskostnaðar úr hendi stefnda bæði í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst þess, að héraðsdómurinn verði staðfestur og að áfrýjanda verði dæmt að greiða honum málskostnað fyrir Hæstarétti.

Áfrýjandi á sem eigandi kjallaraíbúðar í húsinu nr. 58 við Flókagötu greiða og eðlilega fararleið um lóð hússins til íbúðar sinnar og frá henni. Hinn fyrirhugaði bílskúr stefnda, staðsettur á lóðinni svo nærri inngangi á íbúð áfrýjanda sem í málinu greinir, mundi svipta áfrýjanda réttmætu athafnafrelsi á lóð hússins. Er smíð skúrsins því ólög-mæt á þeim stað, sem stefndi ætlar honum. Samkvæmt þessu ber að staðfesta lögbann það, sem fógeti lagði við smíð skúrsins hinn 4. janúar 1966, og dæma stefnda til að lagfæra jarðrask sitt á lóðinni að viðlögðum 100 króna dagsektum, sem renni til áfrýjanda, og skal fullnægingarfrestur skyldunnar vera 3 mánuðir frá birtingu dóms þessa.

Krafa áfrýjanda um, að stefnda verði dæmt óheimilt að smíða bílskúr á nefndri lóð, hefur eigi við lög að styðjast, sbr. 10. gr. laga nr. 19/1959. Að svo stöddu er það eigi dómstóla að kveða á um fjarlægð bílskúrs á lóð nefnds húss frá kjallaratröppum áfrýjanda, þar sem það ber fyrst undir rétt yfirvöld að fjalla um það mál, að gengnum dómi í máli þessu.

Eftir þessum úrslitum er rétt að dæma stefnda til að greiða áfrýjanda málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, sem ákveðst kr. 20.000.00.

Dómsorð:

Staðfest er lögbann það, sem í málinu greinir.

Stefnda, Bjarna Kristmundssyni, ber að lagfæra jarðrask sitt á lóðinni nr. 58 við Flókagötu í Reykjavík að viðlögðum 100 króna dagsektum, sem renni til áfrýj-

anda, Fríðu Kristjánsdóttur, og er fullnægingarfrestur skyldunnar 3 mánuðir frá birtingu dóms þessa.

Stefndi á að vera sýkn af kröfu áfrýjanda um, að honum sé dæmd óheimil smíð bílskúrs á lóð nefnds húss.

Stefndi greiði áfrýjanda málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, kr. 20.000.00.

Dóminum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lög-um.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 3. október 1966.

Mál þetta, sem tekið var til dóms 22. sept. s.l., hefur Fríða Kristjánsdóttir, Flólagötu 58, Reykjavík, höfðað fyrir bæjarþinginu með stefnu, útgefinni 9. janúar 1966, gegn Bjarna Kristmunds-syni, Flólagötu 58, Reykjavík, til staðfestingar á lögbandi, sem borgarfégetinn í Reykjavík lagði á eftir beiðni stefnanda hinn 4. janúar 1966, við því, að stefndi héldi áfram byggingu bílskúrs á lóð hússins nr. 58 við Flólagötu hér í borg. Þess er enn fremur krafizt, að staðfest verði, að stefnda sé óheimil bygging bílskúrs á lóð hússins og að hann verði skyldaður til að færa í fyrra lag það rask, er hann hefur gert, innan eins mánaðar frá birtingu dóms í máli þessu að viðlögðum kr. 100.00 dagsektum eða annarri upphæð að mati dómsins.

Varakrafa stefnanda er sú, að staðfest verði, að stefnda sé óheimil bygging bílskúrs á lóðinni, nema hann greiði stefnanda bæt看 að fjárhæð kr. 70.000.00 fyrir skerðingu á verðmæti kjallaraíbúðar hennar og lóðarréttindum, sem yrði við byggingu bílskúrs á lóðinni, og skemmsta fjarlægð bílskúrs trá tröppum að kjallaraíbúð stefnanda verði a. m. k. 2.90 metrar og skemmsta fjarlægð bílskúrsins frá húsinu verði 1.50 metrar.

Til þrautavara krefst stefnandi þess, að staðfest verði, að stefnda sé óheimil bygging bílskúrs á lóðinni, nema hann greiði stefnanda bæt看 að fjárhæð kr. 100.000.00 fyrir skerðingu á verðmæti kjallaraíbúðar stefnanda og lóðarréttindum, sem yrði við byggingu bílskúrs á lóðinni, og skemmsta fjarlægð bílskúrsbyggingarinnar frá tröppum að kjallaraíbúð og húsinu verði a. m. k. 1.50 metrar og hurð bílskúrsins opnist ekki út.

Þá krefst stefnandi þess, að stefnda verði gert að greiða stefnanda málskostnað á lögbandsmálinu og máli því, sem hér er

höfðað til staðfestingar á heimildarleysi stefnda til bílskúrsbyggingar á lóð hússins nr. 58 við Flókagötu, eftir mati dómsins.

Af hálfu stefnda eru gerðar þær dómkröfur, að lögbann það, sem um ræðir, verði fellt niður og að stefndi verði algerlega sýknaður af öllum kröfum stefnanda og tildæmdur málskostnaður úr hendi hennar, þ. á m. lögbannskostnaður, eftir mati dómsins. Til varúðar kveðst stefndi mótmæla vara- og þrautavarakröfum stefnanda sem röngum og órökstuddum og allt of háum og tekur fram, að verði litið svo á, að smíði bílskúrs þess, sem um ræðir í málinu, falli undir 1. mgr. 10. gr. laga nr. 19/1959, sbr. 67. gr. stjórnarskrárinnar, og skilning þann, sem fram komi í sératkvæði Gizurar Bergsteinssonar hæstaréttardómara, Hrd. 1964, bls. 83—84, þá bjóðist hann til að greiða stefnanda fullar bætur samkvæmt mati dómkvaddra manna eða samkomulagi fyrir þá verðrýrnun, sem bílskúrin mundi valda á eignarhluta hennar í húsinu Flókagötu 58, Reykjavík.

Loks er af hálfu stefnda tekið fram, að verði varakröfur stefnanda að einhverju leyti teknar til greina, sé aðallega krafizt málskostnaðar, þ. á m. lögbannskostnaðar, úr hendi stefnanda, en til vara, að málskostnaður verði látinn niður falla.

Stefnandi lýsir málsatvikum á þá leið, að með lóðarsamningi, sem gerður hafi verið 2. desember 1949 af borgarstjóranum í Reykjavík, stefnda og Sveini Hauki Valdimarssyni, hafi hinum síðarnefndu verið heimiluð bygging húss á lóðinni nr. 58 við Flókagötu hér í borg. Ekki verði annað séð af leigulóðarsamningnum en leigulóðarréttindin, sem veitt voru með honum, hafi verið veitt stefnda og Sveini Hauki Valdimarssyni sameiginlega, hins vegar sé ekkert vikið að rétti til byggingar bílskúrs á lóðinni. Húsið, sem þeir hafi byggt, sé allstórt steinhús, íbúðarkjallari, tvær hæðir og ris.

Í samningi, sem stefndi og Sveinn Haukur hafi gert með sér hinn 26. desember 1949, en þá muni byggingu hússins hafa verið komið alllangt, hafi verið samið um, að stefndi skyldi fá sem sinn hluta af húsinu efri hæð þess og ris, en Haukur neðri hæð og kjallara. Enn fremur hafi þá verið samið um, að verðmætahlutföll hússins fókhelds skyldu vera 52% fyrir efri hlutann og 48% fyrir neðri hlutann, viðhald sameiginlegra húshluta inni og úti skyldi skiptast í sömu hlutföllum, en kostnaður við frágang lóðar skyldi skiptast til helminga. Ekki hafi sérstaklega verið vikið að skiptingu lóðarréttinda og bílskúr ekki nefndur á nafn. Með afsali, dags. 24. febrúar 1950, hafi Sveinn Haukur

Valdimarsson afsalað þeim Gunnari Guðmundssyni og Vilhjálmi Guðmundssyni kjallaraíbúð hússins og sé hún í því afsali talin 16% af öllu húsinu. Þar segi enn fremur: „Íbúðin er þrjú herbergi, eldhús, baðherbergi, innri og ytri forstofa og geymsluklefi undir stiga og ennfremur eignarréttur og aðgangur að þvottahúsi, miðstöðvarherbergi, útigeymslu og öllum öðrum sameiginlegum hlutum hússins svo og lóðarréttindum ásamt með og á móts við aðra eigendur hússins.“ Ekki kveður stefnandi vera um það getið á afsalinu, í hverju ástandi íbúðin hafi verið seld, en hún muni hafa verið seld fokheld eða nálægt því byggingarstigi. Með afsali, dags. 6. júlí 1957, kveður stefnandi Vilhjálmi Guðmundsson hafa afsalað Fríðu Kristjánsdóttur (þ. e. stefnanda), konu Gunnars Guðmundssonar, öllum eignarhluta sínum í íbúðinni. Gunnar Guðmundsson og stefnandi hafi skilið lögskilnaði og gert samning um skiptingu eigna sinna á árinu 1962 og hafi þá stefnandi fengið allan eignarhluta Gunnars Guðmundssonar í kjallaraíbúðinni í sinn hlut.

Laugardaginn 8. nóvember 1965 hafi stefndi hafið framkvæmdir við byggingu bílskúrs á vestanverðri lóð hússins. Gera verði ráð fyrir, að áform stefnda hafi verið að haga byggingu hans í samræmi við teikningu Jörundar Pálssonar arkitekts, sem samþykkt hafi verið af byggingarnefnd Reykjavíkur 28. október s.l. og af borgarstjórn Reykjavíkur 4. nóvember s.l., enda hafi grefti fyrir undirstöðum (sökklí) bílskúrsins verið hagað í samræmi við hana. Á nefndri teikningu sé miðað við, að bílskúrin verði í aðeins 90 cm fjarlægð frá tröppum íbúðar stefnanda, svo að gangvegur að íbúð hans geti ekki orðið breiðari, nema brotið verði úr vegg kjallaratrappanna. Á teikningunni virðist einnig vera gert ráð fyrir, að hurð bílskúrsins opnast að nokkru leyti út, en það hefði í för með sér, að gangvegur að íbúðinni gæti þrengzt miklum mun meira en áður er sagt, auk þess sem opnun hurðarinnar kynni að valda slysum á þeim, sem leið eiga úr eða í kjallaraíbúðina, og valda spjöllum á íbúðinni að ýmsu öðru leyti.

Stefnandi segir, að um leið og vart hafi orðið við, að hafnar voru framkvæmdir við byggingu bílskúrs á lóðinni, hafi af hennar hálfu verið borin fram mótmæli við stefnda gegn því, að bílskúrin yrði byggður og jafnframt hafi stefndi verið að því spurður, hvort ekki væru möguleikar á því, að hann féllist á að breyta stærð eða staðsetningu bílskúrsins, svo að gangvegur að kjallaraíbúðinni þyrfti ekki að þrengjast til muna. Þessum mála-leitunum hafi stefndi svarað neitandi.

Stefnandi kveður íbúð sína vera 16% af öllu húsinu og henni fylgi lóðarréttindi á móts við aðra eigendur hússins í sama hlutfalli. Stefnandi kveður sér ekki kunnugt um, að leitað hafi verið samþykkis borgaryfirvalda til byggingar bílskúrs á lóðinni, fyrr en stefndi hafi lagt fram umsókn þá, sem samþykkt hafi verið 28. október og 4. nóvember s.l., en jafnvel þótt svo hefði verið, skipti það ekki máli, því að aldrei hafi verið samið um það af hálfu eigenda kjallaraíbúðar, að nokkrum öðrum eiganda íbúðar í húsinu væri heimil bygging bílskúrs á lóðinni. Kveður stefnandi nefnda byggingu stefnda vera freklegt brot á rétti stefnanda, er skerði verulega lóð hússins, sem sé sameign allra eigenda þess, auk þess sem bygging bílskúrs á vestanverðri lóð hússins svo nærri kjallartröppunum, sem teikning Jörundar Páls-sonar miði við, rýri stórlega notagildi og verðmæti íbúðar stefnanda.

Málsatvikalýsing og málsvörn stefnda í greinargerð er á þá leið, að byggingarnefnd og bæjarstjórn Reykjavíkur hafi leyft honum og öðrum manni að byggja tvílyft íbúðarhús úr steinsteypu á lóðinni nr. 58 við Flókagötu, stærð 111.92 ferm., sbr. bréf borgarstjórans í Reykjavík, dags. 2. sept. 1949. Með lóðarleigusamningi 2. des. 1949 hafi svo honum og Sveini Hauki Valdimarssyni verið leigð lóðin nr. 58 við Flókagötu til þess að byggja á henni íbúðarhús. Lóðin sé þar að flatarmáli talin vera 666 ferm. Lögum lóðarinnar hafi verið sýnd á viðfestum uppdrætti og sýni uppdráttur þessi, sem þinglesinn hafi verið með lóðarleigusamningnum, að gert sé ráð fyrir bílskúrum sitt hvorum megin við íbúðarhúsið. Sé því ekki vafi á, að strax frá byrjun hafi stefndi og Sveinn Haukur Valdimarsson átt rétt á að byggja tvo bílskúra við húsið. Þessi réttur hafi aldrei verið látinn af hendi. Við skiptingu á eigninni 26. des. 1949 kveðst stefndi vera talinn eiga 52% allrar eignarinnar og meðeigandi hans 48%. Samkvæmt grundvallarreglum laga og þeirri meginreglu, sem fram komi í 10. gr. laga nr. 19/1959, kveðst stefndi hafa átt forgangsrétt til að byggja bílskúr á lóð hússins. Nú hafi ekki verið hafizt handa um byggingu nema þessa eina bílskúrs og sé þar ekki um annað að ræða en stefnandi mátti alltaf gera ráð fyrir. Það sé alkunna, að í þessu hverfi og þar sem svipað hagi til séu bílskúrar byggðir sitt hvorum megin við húsin. Hinn 24. febrúar 1950 hafi Sveinn Haukur Valdimarsson afsalað þeim Vilhjálm Guðmundssyni og Gunnari Guðmundssyni íbúðinni í kjallara hússins nr. 58 við Flókagötu. Sé íbúðinni lýst nokkru nánar og hún talin 16% af

öllu húsinu. Ekki sé í afsali þessu sérstaklega minnzt á bílskúrsréttindi. En Vilhjálmur hafi afsalað til stefnanda þessa máls hálfri kjallaraíbúðinni, „þ. e. helmingur þeirrar kjallaraíbúðar, er ég hef til þessa átt í óskiptri sameign með Gunnari Guðmundssyni“, eins og orðrétt standi í afsalinu. Þá segi á eftir: „Hinum selda eignarhluta fylgir hlutdeild að $\frac{8}{100}$ í leigulóðarréttindum (þó svo, að bílskúrsréttindi eru ekki innifalin í hinum seldu lóðarréttindum) ...“. Síni þetta, að kaupandi kjallaraíbúðarinnar hafi vitað það, að kjallaraeigendur áttu þar engin réttindi og engan hlut að máli. Gunnar Guðmundsson og stefnandi þessa máls munu hafa gengið í hjónaband og búið í kjallaraíbúðinni um tíma, en skilið síðar. Muni því stefnanda alltaf hafa verið kunnugt, að kjallaraíbúðin átti engan hlut að bílskúrsréttindum þarna. Síni afsalsbréf Vilhjálms til stefnanda þetta ljóslega og að hún, búandi í kjallaraíbúðinni og gift hinum eiganda íbúðarinnar, skuli taka við afsalsbréfi fyrir hálfum eignarhlutanum með slíku orðalagi. Stefndi kveður stefnanda hafa fengið afsalsbréf sitt frá Vilhjálmi Guðmundssyni 6. júlí 1957. Með afsali, dags. 27. nóv. 1956 og færðu í veðmálaskrá Reykjavíkur 28. nóv. 1956, hafi Pétur Andrésson verzlunarmaður, Flótagötu 58, afsalað Sigurði B. Gröndal allri fyrstu hæð hússins Flótagötu 58 með öllu tilheyrandi, eins og nánar sé rakið í afsalinu, „og réttindum til þess að byggja bifreiðarskýli, er kaupandi fái einn eignarrétt yfir, öðru hvoru megin við húsið.“ Stefndi þessa máls hafi því verið í lófa lagið að fá vitneskju um það úr veðmálaskránni, að bílskúr gæti komið þeim megin við húsið, sem inngangur var í hennar íbúð.

Stefndi segir, að í máli þessu sé um að ræða leigulóð frá Reykjavíkurborg. Lög nr. 19/1959 um sameign fjölbýlishúsa heimili byggingu bílskúra á lóðum með sambýlishúsum. Stefndi kveðst þó halda því fram, að ekki þurfi að beita ákvæðum þeirra laga í þessu tilfelli, þar sem bílskúrsréttindi þau, er fylgdu efri hæðum hússins, hafi aldrei verið látn af hendi, auk þess sem bílskúrsréttindi hafi beinum orðum verið undanskilin við afsalið til stefnanda. En til varúðar kveðst stefndi benda á, að 10. gr. laga nr. 19/1959 veiti honum samkvæmt eignarhlutföllum í húsinu ótvíræðan forgangsrétt til byggingar bílskúrs á lóð hússins, enda muni lög þessi taka til þeirra bílskúra við hús hvert, sem eðlilegt sé þar að byggja og yfirvöld leyfa. Byggingarsamþykkt Reykjavíkur frá 1945, sbr. 6. gr., 4. tl., heimili byggingu bílskúra á leigulóðum borgarinnar. Skipulagsyfirvöld ákveði svo, hvort leyfa

skuli bílskúrsbyggingu á tiltekinni lóð og ákveði bílskúrnum stað og útlit í samræmi við gildandi byggingarsamþykkt. Stefnandi hafi ekki sýnt fram á, að staðsetning eða stærð hins fyrirhugaða bílskúrs samkvæmt hinni samþykktu teikningu brjóti í bága við byggingarsamþykktina. Þá kveðst stefndi mótmæla því til varúðar, að samþykki stefnanda eða annarra eigenda hússins skipti hér nokkru máli, þar sem enginn slíkur áskilnaður sé gerður í lögum nr. 19/1959 eða öðrum lagaboðum. Auk þess hafi stefnandi mátt vita, að það sé algild regla, að hæðum slíkra húsa og þarna sé um að ræða fylgi bílskúrsréttindi, en ekki kjallaraíbúðum. Kveðst stefndi mótmæla þeim ástæðum sem röngum og órökstuddum, sem stefnandi hafi fært fram fyrir því, að honum verði synjað um byggingarréttindi fyrir bílskúr á lóðinni. Kveðst hann telja, að eignarréttur hans að meiri hluta fasteignar þessarar yrði stórlega rýrður, ef þessum stóra eignarhluta væri neitað um bílskúrsréttindi. Væri það og brýnt brot á 67. gr. stjórnarskrárinnar að rýra þennan stóra eignarhluta á þennan hátt. Kveðst hann gera kröfu til fullra bóta fyrir slíka rýrð á eignarhluta sínum. Hagsmuni sína af byggingu bílskúrs á lóðinni kveður stefndi vera mjög mikla, en hann kveðst telja ástæður þær, sem stefnandi færi fram, algerlega rangar og órökstuddar. Hér sé ekki heldur á neinn máta um óeðlilega eða óvenjulega nýtingu lóðarinnar að ræða. Þá er því algerlega mótmælt af hálfu stefnda, að nokkur skerðing verði á notagildi eða verðmæti íbúðar stefnanda, þótt hann byggi umræddan bílskúr. Kveður hann ljóst vera af afsalinu 24. febr. 1950 til þeirra Gunnars Guðmundssonar og Vilhjálmss Guðmundssonar, að þeim séu ekki seld nein bílskúrsréttindi á lóð hússins. Stefndi mótmælir og, að bílskúrshurðin eigi að opnast „að nokkru leyti út“, svo og því, að hann hafi gefið í skyn við starfsmenn Reykjavíkurborgar, að hann ætti allt húsið Flókagötu 58. Á borgarskrifstofunum sé nákvæm skrá um allar eignarheimildir manna að fasteignum í borginni og engin skjöl fáið þinglýst, nema stimpill lóðarskráraritara sé á þeim. Borgarstarfsmenn hafi því ekki þurft neinar upplýsingar um þetta frá stefnda. Og engin fyrirstaða hafi verið hjá borgaryfirvöldunum, er hann sótti um leyfi fyrir bílskúrsbyggingunni.

Hefur nú í höfuðdráttum verið rakin málsatvikalýsing, eins og hún kemur fram í skjölum beggja málaðila, svo og rökstuðningur þeirra hvors fyrir sig á dómkröfum.

Þegar athuguð eru gögn málsins og samkvæmt því, sem á

annan hátt hefur komið fram í því, eru eftirgreind atriði upplýst:

1. Stefnandi á ekki bílskúrsrétt, sbr. dómsskj. nr. 7 í lögbannsmálinu, innifalið í dómsskj. nr. 7 í lögbannsmálinu, innifalið í dómsskj. nr. 8 í staðfestingarmáli þessu.
2. Á uppdrætti, sem festur er við lóðarleigusamning, eru sýndir tveir bílskúrar, sitt hvorum megin við húsið nr. 58 við Flókagötu.

Stefndi fékk leyfi byggingarnefndar Reykjavíkur fyrir bílskúr á lóð hússins nr. 58 við Flókagötu 28. október 1965 samkvæmt teikningu þeirri, sem lögð hefur verið fram í máli þessu, sem sé dómsskj. nr. 7.

4. Stefndi, sem er eigandi efri hæðar og rishæðar nefnds húss, telst samkvæmt skiptasamningi á dómsskj. nr. 4 í máli þessu vera eigandi 52% allrar húseignarinnar.
5. Í veðbókarvottorði á dómsskj. nr. 16 er tekið fram, að eigandi neðri hæðar eigi bílskúrsrétt, sbr. og afsal á dómsskj. nr. 10, þar sem kaupanda þeirrar hæðar er m. a. afsalað réttindum til að reisa bílskúr, er hann fái einn eignarrétt yfir, öðru hvorum megin við húsið.

Þegar framangreind atriði eru höfð í huga, þykir eigi verða litið svo á, að stefnandi hafi þurft að ganga þess dulin, er hún eignaðist kjallaraíbúð umrædds húss, að bílskúr kynni að rísa á lóðinni, þar sem stefndi hefur nú hafið bílskúrsbyggingu, sbr. veðbókarvottorðið á dómsskj. nr. 16 og afsalið á dómsskj. nr. 10.

Með hliðsjón af 10. gr. laga nr. 19/1959 um sameign fjölbýlishúsa svo og gildandi venjum þykir heldur eigi verða dreginn í efa réttur stefnda til byggingar bílskúrs á lóð hússins, enda er stærð skúrsins og staðsetning ákveðin af löglegum byggingaryfirvöldum.

Sú athugasemd byggingarfulltrúa á dómsskj. nr. 15, að í samtali við stefnda, Bjarna Kristmundsson, hafi ekki verið annað að heyra en að hann væri eigandi eða umráðamaður yfir kjallaraíbúð hússins Flókagötu 58, þykir eigi breyta neinu hér um, þar sem byggingarfulltrúa var í lófa lagið að fá upplýst hið sanna um eiganda kjallaraíbúðarinnar hjá lóðarskrárritara, þar sem getið er réttra eigenda allra fasteigna í borginni.

Að öllu þessu athuguðu verður ekki talið, að lögbann stefnanda, það, sem hér um ræðir, hafi við næg rök að styðjast, og ber því að fella það úr gildi.

Af sömu ástæðum og áður greinir þykja varakröfur stefnanda

heldur eigi koma til greina í máli þessu, enda þykir stefnandi eigi hafa fært að því nægar sönnur, að umræddar framkvæmdir stefnda valdi henni tjóni, sem fébótaskyld sé lögum samkvæmt.

Verður því niðurstaða málsins sú, að stefndi á að vera sýkn af öllum kröfum stefnanda í máli þessu.

Eftir þessum úrslitum ber að dæma stefnanda til að greiða stefnda málskostnað, sem þykir eftir atvikum hæfilega ákveðinn kr. 5.000.00, þar með talinn málskostnaður í lögbannsmálinu fyrir fógetaðómi.

Valgarður Kristjánsson borgardómari kvað upp dóm þennan ásamt meðdómendunum Diðriki Helgasyni múrarameistara og Indriða Níelssyni húsasmíðameistara.

Dómsorð:

Stefndi, Bjarni Kristmundsson, á að vera sýkn af öllum kröfum stefnanda, Friðu Kristjánsdóttur, í máli þessu.

Lögbann það, sem að framan greinir, er úr gildi fellt.

Stefnandi greiði stefnda kr. 5.000.00 í málskostnað innan 15 daga frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.

Föstudaginn 16. júní 1967.

Nr. 42/1966. M (Þorvaldur Þórarinsson hrl.)

gegn

K og gagnsök (Ingi Ingimundarson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómárar Hæstaréttar.

Barnsfaðernismál.

Dómur Hæstaréttar.

Aðaláfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með áfrýjunarstefnu 24. marz 1966. Krefst hann aðallega sýknu af kröfum gagnáfrýjanda og málskostnaðr úr hennar hendi bæði í héraði og fyrir Hæstarétti. Til vara krefst aðaláfrýj-